

Martin Vítek

**rok narození
vzdělání**

1982
gymnázium, VOŠ hotelnictví
a turismu Poděbrady

**bydliště
zaměstnání
kolo**

Žamberk
v zimě skiservis, v létě cestování
momentálně křiženec autora a apače

**webové stránky
publikace**

www.martinvitek.cz
Pod koly se zvedá Evropa, Oftis, 2011

Jak jste se dostal k cykloturistice?

Prapůvodně jsem byl zblázněný do horolezectví, ale záhy jsem poznal, že mi chybí předpoklady, především psychické. Cykloturistika obnáší stravitelnou míru rizika a hlavně úžasné spojení sportu, dobrodružství a poznání. Díky našim matadorům jsem věděl, že se dá na kole procestovat třeba celý svět, ale já tak nějak zůstal na horách. Hodně mě láká možnost zdolat nějaký významný kopec z domu nebo od moře až na vrchol výhradně vlastní silou. Kolo je k tomu ideálním prostředkem. Takto se mi povedl třeba Mulhacén, Etna, pár alpských a jiných kopců.

Z knihy jsem vyrozuměla, že milujete hory a že jdete ve šlépějích Michala Třetiny, jste vlastně taky trochu takový průsmykář... Co vás na nich tak fascinuje, že jste projel kdejaký průsmyk kdejaké sedlo a vrchol Evropy?

Hory jsou mým životním prostředím. Na dlouhých cestách bývají oázou svěžesti, čistoty a bezpečí. Dlouho dopředu je vyhlížím na obzoru. A alpské průsmyky, to je pro mě chrám velké cyklistiky. Když došlapu do Alp, mám pocit, že jsem opravdu vstoupil

do svatyně. Kopce mi zkrátka jdou. Cítím se v nich jako ryba ve vodě. Spousta evropských horských silnic vás vynese do lůna velehor, k ledovcům, jezerům, do tichých dolin. To mě nepřestává fascinovat. Na kole si to člověk odšlape, doslova prožije pěkně od paty až na vrchol. Může všemi smysly vnímat proměny, souvislosti atd.

Prý nemáte rád překultivované roviny. Proč?

Jednoduše – je to otrava a blbě se tam hledá spání. K tomu většinou provoz, vedro, nedostatek volnosti. Pro mě to bývá zkouška trpělivosti. Přiznám se, že třeba když jsme šlapali z Nordkappu přes Pobaltí čtyři tisíce kilometrů po rovině, zavlažoval jsem tělo i mysl silným pobaltským pivem a skoro celou cestu absolvoval lehce pod parou. A americký Středo západ, skoro měsíc v kuřičce po silnici rovně jak pravítka, většinou v protivětru, to byl docela očistec.

Kdybyste měl charakterizovat různé horské masivy Evropy a něco o nich vypovědět, jak byste je porovnal? Čím jsou odlišné, nebo naopak – co všechny spojuje?

Je to úžasně pestrá mozaika, všechny jsou něčím své. Některé se podobají, třeba Pyreneje Alpám nebo britské hory skandinávským, ale i ty se dají odlišit. Alpské silnice jsou hotová umělecká díla. Úsporně si razí cestu údolím a pak důmyslně v serpentinách, po skalách a suťovištích do průsmyku. Podobně krásné výjezdy jsou třeba v Norsku. Silničky v balkánských horách, to bývá často štrachání do nezapadlejších kotlů, někdy až skoro nesmyslné. Podobně složité a členité to bývá v Apeninách a i jinde ve Středomoří.

Co je podobné, tak to jsou lidé. Jako by existoval jakýsi národ, řekněme „lidé z hor“. I díky nim se v horách cítím bezpečně. Samostatnou kapitolou jsou pastevci. Jako by všichni po celé Evropě byli bráchové. Ty z Andalusie nerozeznáš od karpatských. Vždycky jsme si mávali na pozdrav. Škoda že jsou na úbytě.

Pustíte se občas i do terénu, nebo preferujete silnice a dálkové jízdy?

Na to jsem docela fajnovka. Mám rád, když to sviští po dobrém asfaltu. Doma se terémem rád proženu, ale s bagáží mi tam tečou nervy.